

BARANYI TÜNDE

Hogyan változtatott meg egy nemzedéket a közösségi média?

Két évtizeddel ezelőtt csupán a levélírás vagy „csak” a hívásra alkalmas telefonok segítségével tudtunk kapcsolatba lépni távol lévő ismerőseinkkel. Azonban tizenöt évvel ezelőtt megszületett a közösségi platformok kiskorú atyja, és mára létszükségletté vált az a bizonyos kék szörnyeteg, amely soha el nem fáradó szemmel figyelő birodalmának lakóit, ezek a lakosok pedig naivan építik saját virtuális, nem is olyan valóságos valóságukat. Ennek igényét érezve pedig, mint ahogy egy rövid nyári eső után serkednek a mezei virágok, úgy burjánzottak ki a hasonló felületek.

Miért lett rögeszménk az, hogy ha nem vagyunk jelen ezekben a világokban, az olyan, mintha már a Föld felszínén is megszűntünk volna lenni? Egyik nap ezen tanakodva elhatároztam, hogy köszönöm szépen, de én nem kérek ebből. Tudok létezni nélküled is. Ismerőseim többsége a hír hallatán afféle értetlenséggel átítatott gyászszertartásba kezdett, már nem fognak többet látni, vagyis a való életben igen, viszont ez kitérdekel, ott úgysem köszönünk egymásnak. A meg nem értettek magányával tengettem napjaimat három hétig, aztán visszatértem a Facebookra. A hamis öröm melegségével köszöntöttek újra. Az ujjamban lévő reflexszerű mozgás újra előtör, és görgetek csak, anélkül hogy érezném, már másfél óra is eltelt. Mintha a Gangeszen eveznék, a szent folyón, amelyet mostanra ellepett a mérhetetlen mocsok, én vagyok az evezős, aki a Facebook minden szemétkupacát megtalálja. Nem érdekelnek se a hírek, se a képek, de azért nem lépek ki, nehogy lemaradjak valamiről.

Csak akkor élnek meg a pillanatot, ha kiteszik. Nem magukért élnek, hanem másokért. De mintha úgy tünne, hogy a regnum lakói elöregednek. Akárcsak itthon a való életben, a fiatalok más vidékre mennek a jobb környezet reményében. De nyugodjon meg mindenki, a hírfolyam így sem üres! Sok unokás, nagycsaládos, cicás, kutyás, kirándulós kép van!

BARANYI TÜNDE a nagyváradi Ady Endre Elméleti Líceum tanulója, ősz-től az iskola diáklapjának szerkesztője.

Reggeltől estig ilyen képek lepnek el. Miért teszik ki mindezt? Mintha többet lennének itt, mint a valóságban. Átköltöztek ide, mert úgy érzik, itt jobban érdeklődnek irántuk, itt „törődnek” velük. Itt nem kell hiába várni egy hívást sem Zsuzsikától, vagy hiába készíteni a vasárnapi ebédet, mert végül a gyerekeknek valami fontosabb dolguk akadt. Nem! A Facebook mindig küldi majd az értesítéseket, ő mindig itt lesz neked, és büszkén háton vereget majd, ha eléred a századik lájkot.

Na de a fiatalok hova költöztek? Annyi változatos új hely van nekünk! Insta, Snapchat, Twitter, Tumblr, Youtube, Pinterest, és még sorolhatnám. De mennyi időt is töltünk el átlagosan ezeken a helyeken? Egy kutatás azt mutatja, hogy egész életed során a jelenlegi adatok szerint 5 évet és 4 hónapot szánsz erre. Mit csinálhatnál még ennyi idő alatt? Harminckétszer elrepülhetnél a Holdra és vissza, három és félszer végigjárhatnád a kínai nagy falat,

harminckétszer megmászhatsz a Mount Everestet, kilencvenháromezerszer sétáltathatsz meg a kutyádat.

Nekem kicsit soknak tűnik ez... Mi az, ami ennyire leköt, ami ennyire vonz? Érthetetlennek tűnik, hisz mikor rákerestem neten arra, hogy közösségi média, olyan kulcsszavakat dobott ki, mint utálatos, terror és piszkálás... mégis a kezünkhöz van ragadva a telefon. Én is előveszem, ha kényelmetlenül érzem magam, mintha valamiféle menedék lenne, mert bezár, mintha átölelné. Mikor valami kint rossz, zsibbasztóan körülveszi az elmédet és segít, azt mondja: kapcsolj ki, figyelj rám, kit érdekel, mi történik kint!

A való életben, lehet, nem megy a barátszerzés, de legalább instán már több mint kétezer követőm van. Ezzel valóban többet érne valaki a másiknál? Vagy csak a kreált világ igazsága szebb, mint az igazié?

Bár zsibbasztani hoztad agytekervényeidet, mégsem könnyű ez a mindennapi játszma, mert mégis szélmalomharcolni kell vívni, hogy aztán megnyerd a sosem létezett háborút. Kinek kedvelték többen a képét? Kit követett vissza egy

híresség? Kinek van több pontja? De mindezen kívül kiváló hely arra is, hogy megfigyeljük, és ha kell, megleckéztessük a másikat, ha valami nekem nem tetsző dolgot tesz ki. És meg is mutatom neki, hogy helyrejön az esze, tudja már, hogy mi a jó és mi nem, mert nyugalom, én teljesen tisztában vagyok vele. Itt mindent úgy csinálhatunk, ahogy nekünk tetszik. Itt szabad vagyok! Már három napja nem voltam kint a házból, de nem is akarok kimenni, itt úgyis megvan minden, ami kell!

Azért mégis, ha kicsit körülnéznénk, elmennénk egyet sétálni, megsimogatnánk egy kutyát, elolvasnánk egy jó könyvet vagy észrevennénk a gerendát a szemünkben, talán nem pazarolnánk el az életünkből 5 évet és 4 hónapot.